

Horváth Imre Olivér

Porphyria

Egy szót sem szóltam. Tudtam, hogy a fiam éjjelente magához nyúl a dunyha alatt, rágógumit rág és mellé jár az iskolának, de minden hajnalban lecsókoltam első álmait a kefélestről, kávé és bundás kenyeret tettem elé. Már a reggelt sem bírta ki Amerika nélkül, ablakba tette a rádiót, hadd hallják a libák a rock and rollt. Mikor a disznókat is megetette, bekentem hosszú haját szesszel, néztem, ahogy lobog a szélben, ahogy egymás mellé teszi farmeres lábait, emlékeztet első lépéseire, apja ment utána, ha elkóricált, verte. Belőle hiányzott az én örökös türelmem. A virágnak alig szökkent bimbaja, lenyeste, és a szürkülő ég alatt belopódzott hozzám. Az a tizenhat év ma reggel kiszökkent az ablakon, mint fiatal szerető, főztem a feketét, a tűz már égett a sparhelten, ültem csendben, a kotyogásra várva, de jött helyette csörömpölés, apja velőtrázó ordítása, szaladt ki a kertbe, felhúzott egy vödör hideg vizet, beledugta fejét. Fiam felkapta a táskát, az ablakból intett, ma nem kéri a reggelit, kurta, barna haján eljátszott a napfény, hiába, az időt ő sem állíthatja meg. Milyen emberes most az arcuk, mosolyogtam, ahogy szürcsöltem a kávé, az egyikén a szeplős dolyf, a másik hólyagos, de kiköpött kommunista, kikacagtam magam, míg ordítottak odakint, minek szóljak bele a férfiak dolgába? Mint bakfis lányka, megfésülködtem a konyhában, képem a tükörben visszakacsintott, nem szóltam én egy szót sem.